

Editor:

Hadrian Mateescu

Redactor:

Camelia Coste

Concept grafic

Silvia Olteanu, Alexandru Botea

DTP:

Radu Nan

Corectură:

Cristina Teodorescu

Copyright © Haralamb Zincă, 1993

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României

ISBN 978-606-9739-74-7

Tipărit la ARTPRINT

www.artprint.ro

Haralamb Zincă (pseudonimul literar al lui Hary Isac Zilberman) s-a născut pe 4 iulie 1923, la Roman.

Scriitorul a captivat generații întregi de cititori prin cele peste 50 de romane polițiste și de spionaj publicate, dar și prin jurnalele de front și cărțile de cercetare istorică.

Este considerat părintele literaturii de gen din România, *Sfârșitul spionului fantomă* fiind prima carte de spionaj scrisă de un autor român, iar *O crimă aproape perfectă*, prima carte polițistă.

A fost unul dintre cei mai vânduți scriitori români ai epocii sale. Cărțile lui, tipărite în tiraje de 250 000 – 300 000 de exemplare, se epuizau în doar câteva zile. Cazurile inventate de el erau atât de surprinzătoare, încât anchetatorii profesioniști îi cereau sfaturi pentru rezolvarea unor cazuri reale.

A fost distins cu Premiul Asociației Scriitorilor din București – pentru cartea-document *Și a fost ora H* (1971) – și cu Premiul Uniunii Scriitorilor (1976).

A murit, după o lungă suferință, la București, pe 24 decembrie 2008.

Printre cele mai cunoscute romane scrise de Haralamb Zincă, se numără: *Sfârșitul spionului fantomă* (1963), *Taina Cavalerului de Dolenga* (1965), *Moartea vine pe bandă de magnetofon* (1967), *Ochii doctorului King* (1968), *O crimă aproape perfectă* (1969), *Crima de la 217* (1970), *Limuzina neagră* (1973), *Un glonte pentru rezident* (1975), *Soarele a murit în zori* (1976), *Mapa cenușie G.R.* (1977), *Dragul meu Sherlock Holmes* (1977), *Toamna cu frunze negre* (1978), *Anotimpurile morții* (1980), *Glonțul de zahăr* (1981), *Destinul căpitanului Iamandi* (1982), *Operațiunea „Soare“* (1984), *Suspecta moarte a lui Mario Campanella* (1991), *Moartea m-a bătut pe umăr* (1993), *Moartea mirosea a Christian Dior* (1997).

*Acțiunea romanului se desfășoară în anul 1990.
Autorul atrage atenția că evenimentele relatate sunt cu
totul imaginare. Orice asemănare cu personaje în viață
nu poate fi decât întâmplătoare.*

I

atac prin surprindere

Din stradă răzbate zgomotul unui vehicul. Trebuie să fie mașina agentului solicitat de mine. Ies din casă și-l întâmpin. Îl recunosc de la distanță pe sergentul Ion Dumitraș și mă bucur. E potrivit pentru misiunea pe care i-am rezervat-o: voinic, perspicace, cu reale aptitudini detectiviste. Îl însoțește un șmecheraș de șofer, unul Olteanu, pe un ARO ce zdrăngănește mai rău decât o rablă dată la casat.

Îi aduc în salon. Olteanu nu se sfieste să-și exprime uluirea printr-un fluierat prelung.

— Măiculiță! se minunează și Dumitraș, rotindu-și privirea.

— Bagă de seamă, îl fac atent pe sergent, imediat după plecarea mea încui ușile și te blochezi pe dinăuntru. Cea din spatele casei e încuiată. Stingi luminile. Îți alegi un loc de unde să poți acționa la nevoie. Dacă-ți pică un vizitator, îl vreau viu... Dacă sună telefonul, ridici receptorul, ascuți ce ți se spune, pe urmă întrebi supărat: „Ce număr ați format?“ și răspunzi: „Ați greșit cu un număr“.

— Deci, trebuie să las impresia că nu e nimeni în casă?

— Exact... Noi o să te sunăm din oră-n oră.

— Control?

— Asta-i cuvântul... Ai grijă să nu adormi!

— Am înțeles...

— Nu uita, să fie întuneric în toată casa. Succes!

Îl iau de braț pe șofer și, în ciuda protestelor sale, îl trag cu greu după mine în stradă. Bombăne:

— Nimeresc și eu o dată într-un muzeu și nu sunt lăsat să-l vizitez! Doamne, câtă nedreptate în lumea asta!

La Cîrcă, plutonierul-major Avasilichii îmi prezintă raportul:

— Dacă ai nevoie de Săndoiu, e acasă. Domnul comandant a plecat și el acasă. Poți să-l suni la orice oră... Te-a căutat duduia Antoanela și, dacă tot a dat de mine, mi-a cerut părerea, să ia de bărbat un polițist sau nu? Bineînțeles, am sfătuit-o să nu ia, să nu se bage la jug.

— Nea Tudorică! mă bosumflu eu.

— Mi-a cerut un sfat, i l-am dat. Ce i-am zis? Că în noaptea asta, cu siguranță n-o să dormi în patul tău. Ce, nu-i adevărat? Pe urmă... A, da, a telefonat un alt detectiv particular. Își aruncă ochii pe o hârtiuță și silabisește: Poa-rou... Domnul Poarou ți-a lăsat un mesaj: să nu-l cauți, că n-o să dai de dânsul nici cu Interpolul. O să te caute dumnealui de dimineață.

— Ce face Bujorel Necula?

— Așa cum știi, zace și tace. Iar de maică-sa, să n-audă.

— O să mă întind și eu puțin. Abia mă mai țin pe picioare... Să nu te desprinzi de telefon! Pe Dumitraș să mi-l suni din oră-n oră. Dacă are nevoie de mine, mă scoli.

— 'Nțeles!

Îmi simt picioarele moi, ca de cârpă. Mă las pe patul de campanie cu o satisfacție nemărginită. Închid ochii și adorm buștean.

În vis se făcea că îmi găsesc, cu chiu-cu vai, un loc într-un compartiment de tren așezat tocmai pe osii. Totul trepidează, se leagănă. Ațipesc și când mi-e somnul mai dulce, răsare ca din pământ un controlor și-mi cere să-i prezint biletul. Refuz. Vreau să dorm.

Controlorul, nemilos, mă zgâlțâie întruna. Pleoapele îmi sunt de plumb...

— Mircea, băiete! mă strigă „controlorul“ cu blândețe paternă. Scoală, că a început cel de-al Treilea Război Mondial!

Sunt buimac. Avasilichii se apleacă spre mine și mă ia de după umeri, așa cum am cuprins-o eu pe Anica Lipoveanu când am ajutat-o să se ridice. Îmi frec ochii, îl recunosc.

— Ce e, bătrâne?

— Trezește-te, băiete!

Mă scutur de somn și mă ridic anevoie. Nu-mi dau seama cât am dormit – mult, puțin...

— Arde, ce dracu’?

— Dumitraș nu mai răspunde la telefon...

— Cum asta? bângui eu neîncrezător și dau să mă uit la ceas.

— La două apeluri mi-a răspuns. Totul era în ordine. Acum îl sun întruna și nu-mi răspunde.

În fine, pricep. Mă reped la telefon, îi cer lui Avasilichii să-mi dicteze numărul, îl formează și aștept cu receptorul lipit de ureche. Zadarnic! Nici după alte tentative nu izbutesc să intru în legătură cu Dumitraș. Chiar dacă l-ar fi pocnit un somn adânc și tot ar fi auzit aparatul sunând la nesfârșit. Iau o hotărâre.

— Bătrâne, mă reped acolo... Vai de el dacă a adormit în post!

Sunt în haină. Asprimea unui frig, ce ține mai mult de primăvara care se vestește decât de iarnă, mă înviorează, inoculându-mi o doză de vigoare. Motorul mașinii nu face nazuri, îl pornesc ușor. Străzile sunt pustii și pot goni în voie. E aproape 4 dimineața. Nu încerc,

așa cum mi-e obiceiul, să ghicesc ce-i cu Dumitraș. Ar fi de prisos. Îi încredințasem o misiune grea – pază interioară, pe întuneric, într-o casă suspectă. Poate n-ar fi trebuit să-l las singur... Dar de unde oameni?

După un „zbor“ de zece minute, ajung la destinație. Parchez la vreo douăzeci și cinci de metri de obiectiv – cum ne exprimăm noi în termeni profesionali. Cobor. Nici țipenie de om la ceasul acesta de noapte către ziuă. Doar câinii și lătratul lor adormit. Pe măsură ce mă apropii de locuința Anicăi Lipoveanu, mă conving că e cufundată în întuneric. Normal. Ajung în dreptul porții. E întredeschisă, deși la plecare o închiseseam. E un prim semn că e ceva în neregulă, și, așa cum procedez în asemenea împrejurări, duc mâna la armă. Bineînțeles, n-am cum s-o găsesc. Frica urcă în mine și încerc s-o izgonesc. Aș avea motive întemeiate să bat în retragere. N-o fac. Îmi propun să evit intrarea principală a casei. Dau ocol clădirii, mă opresc în ușa bucătăriei. Constat cu emoție că-i descuiată. Mă trec sudorile. O încuiasem chiar eu pe dinăuntru, răsucind cheia în broască. Împing ușa, calc pe cioburi de sticlă. Nu mă mai îndoiesc acum că cineva a pătruns în locuința Anicăi Lipoveanu printr-o efracție simplă: a spart geamul, și-a vârât mâna prin spărtură, a descuiat și gata... Nu mă mișc, aștept până când ochii mi se familiarizează cu bezna. Frica nu m-a părăsit. De ce nu l-oi fi luat pe Avasilichii cu mine? Doar se oferise... Puțin mai târziu, când încep să deslușesc obiectele din jur, îmi iau inima în dinți și mai înaintează câțiva pași. Mă opresc să ascult liniștea înconjurătoare... Niciun zvon n-o tulbură. Trec de bucătărie și, orbecăind cu prudență, mă pomenesc în salon. Spațiul îmi îngăduie mișcări

ceva mai largi și mai sigure. Deodată, liniștea grea a nopții este sfredelită de țârâitul telefonului. Îngheț. Sunetul aparatului se sparge de pereții salonului. Nicio mișcare, din niciun ungher. Telefonul amuțește brusc. Se așterne iarăși liniștea... atât de perfectă, încât îmi aud bătăile inimii. Mă hotărâsc să aprind lumina și explozia ei, pentru o clipă, mă orbește. Apoi încep să înregistrez realitatea: mai întâi, telefonul aruncat cât colo, într-un colț, apoi scaunele răsturnate și o dezordine ce îmi arată că în acel salon încărcat cu mobilă stil a avut loc o luptă... care pe care. Mă reped în dormitor. Aprind și aici lumina. Ceea ce descopăr îmi taie respirația. În alcovul înalt, sub baldachin, Dumitraș... Zace întins pe spate, cu mâinile pe piept, cu ochii închiși. Lumânarea îi mai lipsește... înaintez temător spre el. Ochii mi se opresc pe fața subofiterului: e albă ca varul, nicio echimoză, nicio zgârietură, niciun strop de sânge. Îi apuc brațul: e cald. „Trăiește!“ mă încurajează constatarea. Îl apuc de umeri și încep să-l scutur voinicește. Poate-poate, îl voi trezi din acest somn ca de moarte. Efort zadarnic, pleoapele îi rămân insensibile. Privesc neajutorat în jurul meu și încerc să pricep ce i s-a întâmplat lui Dumitraș. E limpede... vizitatorii lui nocturni l-au doborât. Ca să-și bată joc de el, dar și de noi, l-au întins pe pat ca pe un mort. Dar de ce nu izbutesc să-l trezesc? Îmi aduc aminte că Dumitraș a plecat din sediu înarmat. Caut arma. N-o găsesc. I-a fost furată. Nu-i a bună. Încerc încă o dată să mă conving că Dumitraș mai e în viață. Inima îi bate. Mă reped ca un bezmetic la telefon. Avasilichii e la post. Îi ordon să sune la Babeș și să ceară spitalului să trimită o ambulanță la locuința Anicăi Lipoveanu.

Următorul telefon îl dau comandantului. Trebuie să-i raportez evenimentul, cu toate că îl voi trezi din somn. Îmi răspunde chiar el. Mă ascultă fără să mă întrerupă. Când termin, îi aud oftatul, urmat de cuvintele:

— Bine că-i în viață... că-i mai dai o șansă. Arma, într-o zi, o găsim noi.

Mă întorc lângă trupul lui Dumitraș. Doarme în continuare. Să-l invidiezi, nu alta! Sună telefonul. E Avasilichii, îmi transmite că o ambulanță a și pornit către obiectiv. În final, vocea sa gravă devine blândă, chiar paternă. E curios să afle dacă s-a tras în Dumitraș.

— Nu... doarme, dar zici că-i mort.

Alte întrebări nu mai pune. Mi-aș face o cafea. Renunț, de teamă. Încerc să deduc ce s-a petrecut după ce agresorii l-au expediat pe subofiter în lumea viselor. Evident, s-au apucat să caute cu disperare ceva. Au întors dormitorul pe dos. Ochii mi se lovesc de șifonierul deschis. Constat cu stupeoare că cele patruzeci și nouă de modele ale lui Mario Campanella au dispărut. Nu mai înțeleg nimic. Sau, dacă aș înțelege, ar trebui să accept supoziția rezultată din declarațiile Călinei Dragoman: jaful de pe șoseaua București–Găești nu a fost decât o farsă, poliția se confruntă, în realitate, cu o ingenioasă înscenare a italianului care, iată-l, este în relații intime și cu Anica Lipoveanu. Modelele furate și-au aflat o ascunzătoare foarte sigură în această casă. Acum câteva ceasuri mai erau acolo, în șifonier. Le-am văzut cu ochii mei. Ba le-am și numărat... I-am răspuns și lui Campanella la telefon, în locul stăpânei. Știa probabil că tăinuitoria modelelor sale fusese condamnată la moarte și că ancheta poliției se va solda

cu descoperirea acestora. Supoziția era atrăgătoare, dar, la o analiză mai atentă, avea un viciu: nu explica de ce modelele n-au fost ridicate atunci când Anica Lipoveanu a fost lichidată. De ce au avut nevoie de o nouă lovitură în același loc?

Mă depărtez de alcov: încerc să inventariez din priviri răvășeala din încăperi. Nu-i colțișor care să fi rămas necontrolat. Ce-or fi căutat cu atâta insistență? Modelele lui Campanella? Erau la vedere, au dat de ele imediat. Au căutat și alte valori? Fac un efort să nu mă las furat de imaginație. Cu toate acestea, întrevăd, fără a fi capabil să-mi explic, o legătură între furtul valizei lui Cornel Turcu alias Paul Kuhn și dispariția modelelor lui Campanella, între rolul jucat de Anica Lipoveanu în cele petrecute atât în hotel, cât și la locuința ei și manevrele din umbră ale colonelului Crăciun – eminența cenușie.

Revin în bucătărie, singurul loc unde lumina a rămas neaprinsă. Mă uit pe geam. Casele vecine dorm cu ferestrele întunecate. Aprind lumina. În jurul ușii, cioburile. Geamul n-a fost spart cu o lovitură de pumn sau cu un corp contondent, ci tăiat cu un diamant și împins în interiorul bucătăriei. Așadar, agresorii lui Dumitraș cunoșteau bine terenul. Au pătruns foarte siguri pe ei. Ceea ce mă interesează e faptul că bucătăria a rămas nescotocită. De ce oare? Nu prezenta interes? Să fi intrat autorii agresiunii și furtului în criză de timp sau i-au alarmat telefoanele insistente ale lui Avasilichii?

Trecând pe lângă Dumitraș care zace neclintit ca un mort pe nășalie, mă întorc în salonul devastat, să-l întâmpin pe doctorul Andreescu de la Babeș. Ne

cunoaștem. În câteva rânduri, mi-a semnat fișa de control medical.

— Ce s-a întâmplat? se interesează, schimbându-și ochelarii de pe nas cu alții. Face o grimasă de parcă ar fi intrat în altă lume. Dând frâu liber uluirii, exclamă: Ce-i asta, domnule? Numai în studiourile de la Buftea am mai văzut un decor atât de năstrușnic!

Îl conduc în dormitor. Îl vede pe Dumitraș și se apropie de alcov.

— Cine-i? E un cadru al poliției? mă întreabă în timp ce-i ridică pleoapele și îi cercetează ochii.

Dau din cap afirmativ. Doctorul se apleacă, îi lărgește lui Dumitraș nodul de la cravată, îi descheie cămașa, îi ascultă inima cu stetoscopul. Îmi confirmă că bate.

— Ce s-a întâmplat?

Interesul doctorului e unul profesional și nu-l las fără o explicație concludentă. Își mai lipește o dată stetoscopul de pieptul lui Dumitraș, apoi îi arde o pereche de palme. Nicio reacție. Medicul mă privește înveselit.

— Îl iau cu mine. Ce-mi dai să ți-l pun pe picioare?

— Onorul întregii noastre unități...

— Ei, atunci merită să mă apuc de lucru, mă ia și el peste picior.

2

Trec totuși pe acasă. O oră-două de somn nu poate decât să-mi prindă bine. Dorm atât cât mi-am propus. La ora 8 sunt la birou, cu ziarul *Curentul Bucureștiului* întins pe masa de lucru, căutând cu înfrigurare rubrica „Cine-l cunoaște?” atât de solicitată după revoluție. N-o aflui. Întorc ziarul pe o parte și pe alta. Nimic!

Simt că încep să-mi ies din pepeni și fenomenul mă îngrijorează. Îmi place să mă simt calm, lucid, stăpân pe mine. E prea devreme să telefonez la redacție și să-i cer ziaristului explicații. În schimb, telefonez la Babeș. Un medic de la Terapie Intensivă îmi răspunde că sergentul Dumitraș Ion nu și-a revenit încă, însă îl consideră în afara oricărui pericol. „S-ar putea să-și revină într-o oră-două, dar la fel de bine și după alte zece.“ În fine, și o veste liniștitoare.

Plutonierul-major Tudor Avasilichii își vâră capul pe ușă – obrazii îi sunt încinși de o vizibilă nemulțumire – și exclamă:

— Erai aici?!

Face un pas înapoi, să se retragă.

— Stai! Unde o ștergi?

— Te văd mofluz și mi-am zis că-i mai bine să te las în pace.

— Înseamnă că ai văzut ziarul?

— L-am văzut! oftează nea Tudorică închizând ușa după el. Am cheltuit de pomană un leu pe un ziar privat.

— Până la urmă dau eu de ziaristul ăsta! îmi mârâi eu înciudarea. Mamă, ce-o să-i mai frec ridichea!

— Vreau s-o văd și pe-asta, își manifestă Avasilichii neîncrederea.

— Adu-mi-l pe Bujorel Necula! Îl eliberez!

Avasilichii mă împunge cu privirea și iese fără să mă întrebe ce mi s-a năzărit. Răsfoiesc din nou ziarul, interesat, de data asta, să văd dacă nu cumva au apărut totuși comentarii în legătură cu scandalul de la „Berbecul“. Nimic. Sună telefonul.

— *Bonjour*, tristețe!

E Miti. Ce-i pasă? Mă ia peste picior. Nu marșez. Sunt într-adevăr serios când îl întreb:

— Cum de-ai făcut ochi la ora asta?

— Nu sunt oare în slujba Maiestății Tale?

— Nu vine și Ziua Poliției?! Fii mândru! O să-ți prind pe piept insigna de aur Prietenii Poliției.

— Jupâne, abia aștept clipa. Zău că insigna mi se cuvine... o merit... M-am ținut scai de Călina Dragoman. Află că și-a petrecut noaptea la Inter cu un oarecare Giuseppe Namoro, reprezentant al unei societăți de asigurări din Italia, sosit, cică, în țară să cerceteze circumstanțele în care s-a produs furtul de la firma... Campanella. Păgubașul ar urma să fie despăgubit.

— Interesant!

— Taman cuvântul ăsta voiam să-l aud din gura ta.

— Și unde-i gagicuța?

— În vastele ei apartamente de la București. Se odihnește, ca prostituatele din țările democratice.

— Miti, ești...

— Oprește-te! Presimt că, dacă o ții așa cu laudele, o să începi să-mi scandezi numele.

Izbucnește într-un râs de om sănătos, care, cândva, rivaliza cu al meu. Observă zeflemitor: Adevărul e că, văzând-o pe Călina Dragoman cum se bate pe burtă cu occidentalii din hotel, am ajuns la concluzia că prostituatele vor fi cele care ne vor deschide calea spre Europa.

— Ascultă-mă cu atenție, Miti: N-o pierde din ochi! Mă interesează toți indivizii pe care-i întâlnește. Identifică-i dacă poți...

— Ți-am promis că te ajut. Poate îmi faci rost și de un aparat foto.